

OCTUBRE

Potser l'amor s'acaba quan no sabem què dir-nos.
Els dies sense sol ens prenen les paraules
i ens deixen el cos nu davant els ulls de l'altre.
En el seu curs diàfan la riera callada
sembla un camí immòbil, però és aigua inquieta.
Que fugissers que som sense el vel que ens amaga.
La tristesa més fonda no ve amb el vent d'octubre,
ans de l'immens silenci de l'arbre sense fulles.

NO COM RES DE TU

No com la intensa paraula dels ulls
a ella sotmesos, ni com la callada
línia dels llavis que desfà en rulls
de moviment la distància i cada
dubte d'angoixa freda, deguda,
de la presència de l'alè en la veu
i dels ulls en la mirada que els muda
amb el pur diamant translúcid que es veu
sense veure's. No com tu ets, ni tampoc
com la idea *de tu*. No com el ventre,
arena que escalfa l'hora de l'or,
ni com els nombres que et despullen mentre
ets pensament. No, no és res d'això
teu. És el mal *de mi*, amor, sóc jo.

ESTIGMA

Com la fusta té sentit en la cendra
té sentit la vida en la consciència.
És una correntia en mar de vent
l'arbre que arrela en el crepuscle:
covardament immòbil dissimula
la taca de la culpa;
però amb la pròpia mort alimenta
el cos que ha devorat per créixer.

No estimem tant cap altre lloc del món
com aquest vas que ens amortalla.

ÍCAR

Sembla immòbil el vol de la libèl·lula
que com un dard sense destí
sura el voltant de l'assutzena.
Pels passadissos sense murs
del laberint de l'aire escriu
noms transparents que duen la mirada
a llacs opacs de pensament.
Espia l'ull del drac des del llindar
de l'obscura cavorca de l'infern:
radia llum de sang
el cor de les tenebres.